

Available online at: <http://www.advancedscientificjournal.com>
<http://www.krishmapublication.com>
IJMASRI, Vol. 3, issue 1, pp. 535-538
<https://doi.org/10.53633/ijmasri>

INTERNATIONAL JOURNAL OF MULTIDISCIPLINARY ADVANCED SCIENTIFIC RESEARCH AND INNOVATION (IJMASRI)

ISSN: 2582-9130

IBI IMPACT FACTOR 1.5

DOI: 10.53633/IJMASRI

RESEARCH ARTICLE

தமிழக மருத்துவ முறை - சங்ககாலம் முதல் தற்போது வரை

முனைவர் க.தமிழரசி

கௌரவ விரிவுரையாளர், வரலாற்றுத்துறை, அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி, விழுப்புரம் - 605 602.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்க காலத்தில் மருத்துவக் கலையைப் பற்றிய விவரங்களை அறியத்தக்க சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் மருத்துவன் தாமோதரனார் என்ற புலவர் ஒருவர் அக்காலத்தில் இருந்தார் என்பதை அவர் பாடல் கொண்டு அறிகின்றோம். அவரது 'மருத்துவன்' என்ற பட்டத்தினால், மருந்துகள் உண்மையும் மருத்துவக்கலையில் தாமோதரனார் பண்பட்டவர் என்பதையும் நாம் அறிதல் கூடும். திருக்குறளில் 'மருந்து' என்னும் அதிகாரம் இருப்பதை நோக்க, அக்காலத்தில் மருத்துவக்கலை தமிழகத்தில் பரவியிருந்தது என்பதும் மருத்துவர் பலர் இருந்தனர் என்பதும் தெளியலாம். பண்ணன் 'பசிப்பிணி மருத்துவன்' என்ற பெயர் பெற்றான். இத்தொடர் நோய் நீக்கும் மருத்துவன் உண்மையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

முன்னுரை

தமிழ்மண்ணில் பல கலைகள் பிறந்து வளர்ந்து செழித்து வேருன்றியுள்ளன. இவற்றில் உலகளவும் பாராட்டப்படும் கலைகள் உண்டு. அவற்றில் ஒன்று தமிழினின் மருத்துவக் கலையாகும். இது வாழையடி வாழையென பெற்ற பயிற்சியின் விளைவாக அமைந்த அனுபவக் கலையாகும். இடையே அந்நிய ஆட்சி மற்றும் அதன் பண்பாட்டுத் தாக்கங்களால் இக்கலை பயிற்சியிலும் தொடர்ச்சியிலும் தொய்வு ஏற்பட்டுவிட்டது. எனினும் முன்னோர்கள் விட்டுச் சென்றுள்ள மருத்துவச் சுவடிகள் அத்தொய்வை சரிசெய்யும் வாய்ப்பை நல்கியுள்ளன.

திருக்குறளில் மருத்துவம்

“ஒருவன் உடலுக்கு ஒத்தபடி உணவும் செயல்களும் இருத்தல் வேண்டும். இவை ஒவ்வாது மிகுதிப்படினும் அல்லது குறையினும் வாதம், பித்தம், ஐ என்னும் மூன்று நோயும் அவனுக்குத் துன்பம் செய்யும் என்று மருத்துவ நூலோர் கூறியுள்ளனர். ஒருவன் தான் உண்டது செரித்துவிட்டது என்பதை நன்கு அறிந்த பின்பே உண்ண வேண்டும். இங்ஙனம் செய்பவனுக்கு மருந்தென்று ஒன்று தேவையில்லை. ஒருவன் தனக்குச் செரிக்கத்தக்க அளவறிந்தே உண்ண வேண்டும். இங்ஙனம் அளவறிந்து உண்பவன் நீண்ட நாள் வாழ்வான். உடம்புக்கு ஒத்துக் கொள்ளாத உணவுப் பொருள்களை உண்ணலாகாது. உடம்புக்கு ஏற்ற உணவாயினும் சிறிதளவு குறைவாக உண்பது நல்லது; அவனது இன்பம் நீங்காது நிற்கும்; அளவறிந்து உண்ணாதவனிடம் நோய் நீங்காது நிலைத்து நிற்கும்.

“தன் செரிமான ஆற்றலையும் ஏற்ற உணவையும் உண்ணத்தக்க காலத்தையும் ஆராயாது

535

உண்ணும் ஒருவனிடம் நோய்கள் மிகப்பலவாக வளரும். மருத்துவன் முதலில் நோயாளியிடம் நிகழ்கின்ற நோயை அதன் குறிகளால் இன்னதென்று துணிய வேண்டும்; பின் அது வருவதற்கு உரிய காரணத்தை ஆராய்ந்து தெளிய வேண்டும்; பின்பு அந்நோயை நீக்கும் வழியை அறிந்து அவ்வழி பிழையாமற் செய்ய வேண்டும். மருத்துவ நூலைக் கற்றவன் நோயாளியின் அளவும் (பருவம், வேதனை, வலி இவற்றின் அளவும்), நோயளவும் (சாத்தியம், அசாத்தியம், யாப்பியம், நாட்பட்ட நோய் என்பனவும்), காலமும் (நோயின் தொடக்கம், நடு, ஈறு என்னும் அதன் பருவ வேறுபாடும்) ஆகிய மூன்றும் பிழையாமல் மருத்துவ நூல் நெறியாமலும் உணர்வு மிகுதியாலும் ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டும். நோயாளி, மருத்துவன், மருந்து, மருந்தைப் பிழையாமல் உட்கொள்ளல் என்ற நான்கும் பிணிக்கு மருந்தாகும்”. இவை வள்ளுவர் கருத்துக்கள்.

பல்லவர் காலத்தில்

பல்லவர் காலத்தில் கல்லால் மரம், கருசராங்கண்ணி முதலிய மருந்து மரங்களையும், செடிகளையும் பயிரிட அக்கால மக்கள் வரி செலுத்தினர் என்று கல்வெட்டுக்கள் குறிக்கின்றன. சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி என்பவை மருந்துப் பொருள்கள். இவை மூன்றினாலாகிய கடுகம் (சேர்க்கை) ஒருவர் உடல் நோயை மாற்றி இன்பம் புரியும். அவை போலவே மும்மூன்று நீதிப்பொருள்களைக் கொண்ட நூறு பாடல்களைக் கொண்ட நூலுக்கு ‘திரிகடுகம்’ என்று பெயரிட்டனர்.

மருத்துவ நூலிற் கூறப்பட்ட கண்டங்கத்தரி வேர், சிறுவமுதுணைவேர், சிறுமல்லிவேர், நெருஞ்சிவேர், பெருமல்லி வேர் ஆகிய பஞ்ச மூலங்கள் மக்கள் பிணிகளைத் தீர்க்கும். அவைபோல ஐந்தைந்து நீதிப்பொருள்களைக் கொண்ட நூறு செய்யுட்களாலாகிய நூலுக்குச் ‘சிறுபஞ்சமூலம்’ என்ற பெயரை நம் முன்னோர் வழங்கியுள்ளனர்.

ஏலம், இலவங்கம், சிறுநாவல்பூ, மிளகு, திப்பில

1, சுக்கு என்ற ஆறு மருந்துப் பொருள்களும் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு வராகள் எடை கலந்த பொடி (சூரணம்) ஏலாதி எனப்படும். இம்மருந்தைப் போலவே உளநோயைத் தவிர்க்க அவ்வாறு பொருள்களைக் கொண்ட என்பது செய்யுட்களை உடைய நூல் ‘ஏலாதி’ எனப்பட்டது.

இவை பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் மூன்றாகும். இவ்வாறு மருந்து வகைகளின் பெயர்களையே நூற்பெயர்களாக நம் முன்னோர் வைத்து வழங்கினர் என்பதை நோக்க, அவர்தம்

மருத்துவ அறிவை என்னென்று கூறி வியப்பது! வடமொழியாளர் தமிழகத்தில் வாழத் தொடங்கியது முதல் அவர்களது ஆயுர்வேத மருத்துவ முறை தமிழகத்தில் கால் கொண்டது.

பல்லவர் காலத்தில் வாழ்ந்த நாயன்மார் வரலாறுகளில் மருத்துவம் பற்றிய செய்திகள் வருகின்றன. கண்ணப்பர் சிவலிங்கத்தின் கண்ணிலிருந்து வடிந்த குருதியை நிறுத்தப் பச்சிலைகளைப் பிழிந்து அவற்றின் சாற்றைப் பயன்படுத்தினார் என்று வரலாறு கூறுகின்றது.

கொல்லி மழவன் மகள் முயலகன் என்ற நோயால் வருந்தினார். மருத்துவர் பலர் அவளது நோயைத் தீர்க்க முயன்றனர்; பயனில்லை. இறுதியில் ஞானசம்பந்தர் பதிகம் பாடி அந்நோயை அகற்றினார் என்பது வரலாறு.

திருநாவுக்கரசருக்குக் கொடிய சூலைநோய் வந்தபொழுது, சமண முனிவர் நீரை மந்திரித்துக் குடிக்கக் கொடுத்தனர்; மயிற் பீலியால் உடம்பைத் தடவினர். இங்ஙனம் மருத்துவத்தில் மந்திரித்த நீரைக் குடிப்பித்தலும் மயிற்பீலியால் உடம்பைத் தடவுதலும் இன்றும் உள்ள வழக்கேயாம்.

கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நின்றசீர் நெடுமாறன் என்ற பாண்டியனுக்கு வெப்பு நோய் கண்டது. உடனே மதுரையில் இருந்த மருத்துவர் பலர் தாம் கற்ற மருத்துவ நூல்களின்படி வெப்பு நோய்க்குரிய மருந்துகளைக் கொடுத்தனர் என்று பெரியபுராணம் பேசுகிறது.

“மருத்துவ நூலவர் தங்கள் பல் கலைகளில் வகுத்த திருத்த குந்தொழில் யாவையும் செய்தனர்....”

சோழர் காலத்தில்

பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் சேக்கிழார் பிறந்த குன்றத்தாரில் ஒரு மருத்துவன் இருந்தான் என்று கல்வெட்டு கூறுகிறது. அக்காலத்தில் வாழ்ந்த சேக்கிழார் தமது பெரிய புராணத்தில் மருந்து விவரங்களைக் குறிக்கின்றார். இக்குறிப்பு, பல்லவர் கால மருந்து வகைகளும் மருந்து முறைகளும் தொடர்ந்து சோழர் காலத்திலும் இருந்தன என்பதை உணர்த்துவதாகும்.

சில கோவில்களை அடுத்து மருத்துவமனைகள் இருந்தன. அவற்றில் இருவகை மருத்துவர் இருந்தனர். அவருள் ஒருவர் கைநாடி பார்த்து மருந்து கொடுப்பவர்

(Physician), மற்றொருவர் கட்டி முதலியவற்றை அறுத்துப் புண்களை ஆறவைப்பவர். அவர் 'சல்லியக்கிரியை பண்ணுவான்' (Surgeon) எனப்பட்டார். ஒவ்வொரு மருத்துவமனையிலும் வேர்களையும், பச்சிலைகளையும் கொண்டு வருவோர், அவற்றை மருந்தாக்குவோர், நோயாளிகளைக் கவனிக்கும் தாதிமார் என்பவர் இருந்தனர் என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

சோழர் காலப் பேரிலக்கியங்களான சிந்தாமணி, கம்பராமாயணம் முதலிய நூல்களிலும் மருந்துகளைப்பற்றியும் மருத்துவர்களைப் பற்றியும் சில விவரங்கள் காணப்படுகின்றன. வேர்களையும், பச்சிலைகளையும் பயன்படுத்தும் முறை தமிழர்க்கே உரிய சித்த மருத்துவ முறையாகும்.

பிற்காலத்தில் நாவிதரும் அறுவை வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அவர்கள் மருத்துவர் எனப்பட்டனர். பிள்ளைப்பேற்றுத் துறையில் நாவிதர் மனைவிமார் ஈடுபட்டிருந்தனர். நாவிதன் மனைவி மருத்துவச்சி எனப்பட்டாள்.

கி.பி. 13 அல்லது 14-ஆம் நூற்றாண்டினர் என்று கருதப்படுபவர் பரிமேலழகர். இவர் திருக்குறள், பரிபாடல் இவற்றுக்கு உரையெழுதியவர். இவர் திருக்குறளுக்கு எழுதியவுரை இவரது பல கலை அறிவை நன்கு வெளிப்படுத்துகிறது. இப்பெரியார் திருக்குறளில் உள்ள 'மருந்து' எனும் அதிகாரத்திற்குத் திறம்பட உரை வகுத்துள்ளார். இவர் காலத்தில் மருத்துவக் கலை நாட்டில் நன்னிலையில் இருந்ததை நாம் இதிலிருந்து நன்கறியலாம். இவர் கூறியுள்ள செய்திகளைக் காண்க:

“பழைய வினையாலும் காரணங்களாலும் மக்கட்கு வாதம் முதலிய பிணிகள் வரும். அவற்றுள் பழவினையால் வருவன, அது முடியும்போது அல்லது தீரா. ஆதலால் பழவினை நோய்களை ஒழித்து, பிற காரணங்களால் வரும் நோய்களை ஒழிக்கும் மருந்தின் திறம் கூறுகின்றார். உணவு, செயல்கள் ஒவ்வாமையால் பிணிகள் தோன்றும்...”

வாதப்பகுதி, பித்தப்பகுதி, ஐப்பகுதி என்பன மூன்று. உணவு சுவையாலும், வீரியங்களாலும், அளவாலும் பொருந்த வேண்டும். மனம், மொழி, மெய்களால் செய்யும் தொழில்களை அவை வருந்துவதற்கு முன்னே நிறுத்திவிட வேண்டும். இவை இரண்டும் அளவோடு இல்லாமல் மிகுதல், குறைதல், செய்யின், அவை தத்தம் நிலையில் நில்லாவாய் வருந்தும். இவற்றால், உடம்பிற்கு இயல்பாகிய நோய்

முவகைத்து என்பதும், அவை துன்பம் செய்வதற்குக் காரணம் இருவகைத்து என்பதும் கூறப்பட்டன.

“உணவு செரித்ததுக்குரிய குறிகளாவன யாக்கை நொய்மை, கரணங்கள் தொழிற்கு உரியவாதல், பசி மிகுதல் முதலியன...”

“உண்டது செரித்தாலும் அதன் பயனாகிய இரதம் அறாது ஆதலால் அதுவும் அறல் வேண்டும் என்பார், 'மிகப்பசித்து' என்றார். மாறு கொள்ளாமையாவது, உண்பவன் உணவு அளவோடு மாறு கொள்ளாமலும், கால இயல்போடு மாறுகொள்ளாமலும், சுவை வீரியங்களால் தம்முள் மாறுகொள்ளாமையுமாம். அவற்றைக் குறிக்கொள்ளாது மனம் போனபடி உண்ணின், அதனால் நோயும் இறப்பும் உண்டாகும்”.

“இன்பமாவது, வாதம் முதலிய மூன்றும் தத்தம் நிலையில் திரியாமலும் மனம், மொழி, மெய் என்பவை அதன் வயத்தவாதலும் அதனால் அறம் முதலிய நான்கும் எய்தலுமாம்”.

அயல்நாட்டார் மருத்துவமுறைகள்

மொகலாயர் செல்வாக்குப் பரவிய காலத்தில் அவர்களுக்கே உரிய யூனானி மருத்துவம் இந்நாட்டில் பரவியது. எல்லா மருந்துகளிலும் இனிப்பு இருப்பதே யூனானி மருத்துவத்தின் சிறப்பியல்பு. ஐரோப்பியர் இந்நாட்டில் குடி புகுந்தது முதல் மேனாட்டு மருத்துவ (அல்லபதி) முறை இந்நாட்டில் பரவத் தொடங்கியது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் இம்முறையைப் பரப்பவே மருத்துவக் கல்லூரிகள் ஏற்பட்டன. இன்றைய நாகரிகத்தில் இம்முறையே பெரிதும் பரவிவிட்டது.

ஹோமியோபதி என்ற செர்மன் மருத்துவமுறையும் நாட்டில் சிறிதளவு பரவியுள்ளது. மருத்துவர் சிலர் இப்பலவகை மருத்துவ முறைகளையும் அறிந்து, நோய்க்கு ஏற்றவாறு ஒவ்வொரு முறையைக் கையாளுகின்றனர். இங்ஙனம் கையாளுவதே இன்று சிறப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

மாதர் மருத்துவம்

சிறுநார்க் கிழவிகள் தேன்கடிக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட பச்சிலையைக் கசக்கி அதன் சாற்றினை நுகரச் செய்கின்றனர். கொட்டுவாயில் வெங்காயத்தை வைத்துத் தேய்க்கின்றனர்; சிறிது நேரத்தில் வலி மறைகிறது. இவ்வாறு அப்பாட்டிமார் குழந்தை மருத்துவ முறையில் சிறந்து விளங்குகின்றனர். இவற்றை நோக்கப் பண்டைக்காலம் முதலே தமிழகத்தில் ஒவ்வொரு பெண்மணியும் குடும்ப மருத்துவ அறிவைப்

பெற்றிருந்தாள் என்பது வெள்ளிடை மலை. ஆயினும் நவநாகரிகம் மிகுந்த இக்காலத்தில் நம் பெண்கள் குடும்ப மருத்துவ அறிவில் குறைந்துவிட்டனர் என்பது வருந்தற்குரியது.

சித்த மருத்துவம்

நமது தமிழ் மருத்துவம் சித்த மருத்துவம் எனப்படும். சித்தர்கள் மலைலக்குகைகளில் இருந்து தவம் செய்தவர்கள். அவர்கள் உடலை வளமாக வைத்துக்கொள்ளவும், நீண்ட காலம் வாழவும் பல மருந்துகளைச் செய்யத் தொடங்கினர்; மலைகளில் இயற்கையாகப் பயிராகும் பலவகை மருந்துச் செடிகளைச் சேர்த்து ஒவ்வொன்றன் குணத்தையும் மலைப்பகுதிகள் மருந்துச் செடிகட்குப் பெயர் பெற்ற இடங்களாகும்.

தஞ்சை - ஆபிரகாம் பண்டிதர் ஐம்பது ஆண்டுகட்கு முன் மிகச்சிறந்த மருத்துவராய் விளங்கினார்; பல மருந்துக் கடைகளை நாடெங்கும் தோற்றுவித்தார். அவரது மருந்தகம் தஞ்சையில் பெரிய அளவில் பணியாற்றியது. அவர் மறைவிற்குப் பின்பு அவர் மக்கள் அத்துறையிற் பணியாற்றி வருகின்றனர். குடும்ப மருத்துவத்திற்கு ஏற்ற மருந்துகள் அவர்களிடம் கிடைக்கின்றன; நற்பயனை அளித்து வருகின்றன. இவ்வாறு நாட்டில் சிறந்த சித்த மருத்துவர் ஆங்காங்கு இருக்கின்றனர். அவர்களை ஊக்குவித்தல் தமிழர் கடனாகும்.

முடிவுரை

ஆயுர்வேதம், யூனானி, சித்த மருத்துவம் ஆகிய இந்திய நாட்டு மருத்துவ முறைகளை ஆங்கில மருத்துவ முறையோடு கற்பிக்கச் சென்னையில் ஒரு கல்லூரி இருக்கின்றது. அதில் படித்துப் பலர் பட்டம் பெற்று வந்து மருத்துவத் தொழில் புரிந்து வருகின்றனர். ஆயினும் சித்த மருத்துவத்திற்கென்று ஒரு தனிக் கல்லூரி இருந்தாற்றான் தமிழ் மருத்துவ முறை முழு வளர்ச்சியை அடைதல் கூடும்.

ஆங்கில மருத்துவ முறை நாட்டிற் கால்கொண்ட பிறகு, நாட்டு மருத்துவம் நம்மவரால் கைவிடப்பட்டு வருகிறது. ஆதனால் பண்பட்ட மருத்துவர் தோன்றி நாட்டு

கண்டறிந்தனர்; அவற்றின் பச்சிலைகள், பச்சை வேர்கள், மரப்பட்டைகள் இவற்றைப் பயன்படுத்தினர்; காய்ந்த வேர்கள், இலைகள், பட்டைகள் இவற்றைப் பக்குவமாகப் பொடியாக்கிப் பயன்படுத்தினர்; மலைத்தேனையும் பயன்படுத்தினர். அப்பெருமக்கள் முறிந்த எலும்புகளைப் பொருத்தினர்; தீராத நோய்களைத் தீர்த்தனர்; தம் மருத்துவ முறைகளைப் பல பாக்களாகப் பாடி உள்ளனர். அவை யாவும் பல மருந்து நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் வைத்திய-வாத-யோக-ஞான சாத்திரத் திரட்டு என்பது (12 பகுதிகள்) குறிப்பிடத்தக்கது.

நம் தமிழகத்தில் பொதியமலை, குற்றால மலை, மருந்துமலை, திருக்கழுக்குன்றம் முதலிய மருத்துவத்தை வளர்க்க வழியில்லாத நிலைமை உண்டாகியுள்ளது. தமிழ் - தமிழர் - தமிழ்க் கலைகள் பற்றிய மறுமலர்ச்சி தோன்றி வரும் இக்காலத்தில், மறையும் நிலையில் உள்ள 'தமிழ் மருத்துவம்' ஆகிய 'சித்த மருத்துவக் கலை'யை வளர்க்க முற்படுதல் தமிழ் மக்களது தலையாய கடனாகும்.

பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்கள்

1. அ.அப்துல் மஜித், தமிழக மருத்துவம், தொல்லியல் துறை, சென்னை, 2000.
2. க.சாந்தி, நாட்டுப்புற மருத்துவம், தமிழ் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2001.
3. தமிழ்வாணன், இயற்கை வைத்தியம், புஷ்டகா டிஜிட்டல் மீடியா, 2021.
4. ஆ.அருள் தங்கையா, நாட்டுப்புறத்து மருத்துவர், 1938.
5. அ.சின்னத்தம்பி, அயனாந்த தேச நோய்கள், 1949.
6. அ.க.நவநீதகிருஷ்ணன், தமிழ் வளர்த்த கதை, திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த கழகம், திருநெல்வேலி, 1952.
7. கு.சேதுராமன், தமிழக சமுதாய பண்பாட்டுக் கலை வரலாறு, நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2017.
